

Fényugár

Evangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

„Megéhezék.”

Máté 4:2.

Jézus szegény volt. Volt idő, mikor éhezett s nem volt mit ennie, szomjúhozott s nem volt mit innia, fáradt volt s nem volt fejét hová pihenésre hajtania. Szegény volt. Szegényebb az ég madarainál. Ő maga mondta. Mert övéhez jött ugyan, de azok se fogadták be.

Sok szegény ember él e földön. Szegénységük égbekiáltó. Éheznek, fáznak, nyomorognak s a jobb sorsban élők még csak nem is igen veszik észre. Nem akarják észrevenni? Fáj nekik? Izgatja őket? Nem törődnek vele? Nem tudom. Mindegy. A valóság marad: sok szegény szegénysége égbekiáltó. Miért? Rossz a gazdasági rendszer? Helytelen a földi javak elosztódása? Hatékony a blokád-háború, ez a kiéheztetést célzó rém? Nem tudom. De itt a rettenetes valóság: ki tudná megszámlálni az éhezők és éhen pusztulók millióit?... *S mindannyjában Jézus éhezik.* Ő maga mondta (Mt. 25:44—45). Vak ez az emberiség, hogy nem látja az éhezőkben az éhező Jézust, Isten Fiát. Ha meglátná, talán gyökeret verne a lába rettenetes útján...

Az éhezésben erős kísértés rejlik. Az éhezés elégedetlenné teheti az éhezőt a saját nehéz sorsával szemben. Iriggyé, elkeseredetté teheti a jobb sorsban élővel szemben, akinek háborús-áldozatos időben is mindenre telik, amit szeme-szája megkíván, míg neki se munkája, se egészsége, se nyugalma nincsen. Láthatja Isten ellen, aki mindennek az oka s akipillanat alatt megváltoztathatna mindent. Porondra szólíthatja az éhezőben az »embert«: Majd segíték magamon! Nehéz, fájó, bűnös elhatározások és tettek emberévé formálhatja. Megszüntetheti az enyém-tied határvonalát, a magán- és köztulajdon szentségét. Lehet, hogy lelki harcok között, de odajuttathatja, hogy átlépi Isten törvényét. »Teremtővé« teheti az éhség, benne a Kísértő, az éhező, a szegénységében nyomorgó embert, úgyhogy ez előteremteni kívánja magának, amire szüksége van, mit sem törődve azzal, hogy közben — elvesztheti Istent. Ezt akarja a Kísértő. Az éhezésben erős kísértés rejlik.

Jézus, az Isten Fia, győzött az éhező Jézus felett. Győzött, mikor éhezett a pusztában: »Távozz tőlem, Sátán!« Ahogyan győzött, mikor halálosan szomjúhozott a Golgotán: »Elvégeztetett«. Győzelme Isten számára való teljes oda-szentelést, Istenben való teljes megmaradást jelentett, hiszen az Ördög elhagyta s angyalok vették körül... Jó, hogy a millió éhezőben Jézus éhezik, így éhezés és éhezők felett Ő győzedelmeskedhetik. És a Kísértő s a kísértők felett is. Győzelmes Megváltó Ő. A Rajna mentén, az Északi tengeren, Finnországban, a Balkánon s a mi édes hazánkban egyaránt. Meg fogja még tudni ez az éhező s éhezhető világ... Nekem sokadmagammal forró kérésem: a ma éhezőiben és éhezhetőiben legyen hatalmas, győzedelmes — Jézus. S tudja meg ezt a világ. S hagyja el ezt a világot a Sátán.

„És hátrafordulván az Úr...“

Lukács 22:61.

Azt hitte... ő már tántoríthatatlan!...
Hogy Mesterét a sírig el nem hagyja,
Hogy életét örökre Neki adja,
Oh, mily kevélyen s lángolóan fogadta,
De a kísértés első viharában
A gyászos éjen mégis megtagadta!

Azt hitte... ő már hívebb, mint a többi,
Erot a Sátán nem vesz többé rajta,
Kőszikla ő s bár pokol vésze zúghat,
Hűségét semmi meg nem ingathatja,
És jött az éj... a borzasztó... az átkos...
S ő Mesterét háromszor megtagadta.

S egyszerűcsak... hátranéz a drága Mester,
Szelíd szemének fénye könnyben égett,
S a hűtlen Péter feljajdul zokogva,
Olvad a szív... a kérges és mogorva,
Az érdek és az önzés semmivé lett,
Hát így mit ér, hát mit hoz így az élet?...
Csak ezt az órát meg ne érte volna!
És hullt a könny... a legszentebb, mi
hullhat;

A bűnbánatnak tiszta drágagyöngye,
Aranyszínüvé vált a föld göröngye,
Az égbolt is más csillagfényben égett,
És... fordulóhoz ért egy emberélet!
S az... ami eddig csak méregpohár volt,
Csodák csodája... ontja már a mézet,
S ez mind azért... mert némán,
megbocsátón,

A drága Mester... egyszer hátranézett!

Oh... én is hittem... semmi meg nem ingat,
Hűségem szentebb minden földi vágynál,
Erősebb minden földi köteleknél,
Nem áll meg többé sírnál és halálnál.
Hittem, hogy Krisztus mindenem a földön,
Szerelmem még a tengernél is mélyebb,
Ő nékem Út... az Igazság s az Élet,
Nagyobb kincs minden csillogó aranyánál,
Drágább mint minden cél, mint minden
álmom,
Drágább a Mester, drágább... önmagamnál!

Hogy Övé lettem sírig... mindörökre...
Oh... én is százszor esküvel fogadtam,
És a futásban mégis elmaradtam,
S szent eskümet... őh hánszor elfeledtem,
S hű Mesterem... de sokszor megtagadtam!

S hogy mostan mégis ottjárok nyomában,
Nem vitt erőszak, semmiféle kényszer.
Csak... ő rámnézett szép, szelíd szemével,
És szívem összedobbant a szívével!
Mert kőszívemnek elzárt börtönébe
Nem juthatott be semmi más igézet,
Csak az rázott fel... az teremtett újjá,
Hogy hűtlenségem átkos éjjelében
A drága Mester... egyszer hátranézett!...

Haluszka Rózsa.

Áldozatos szerelet.

Kórházban fekvő beteg asszony beszél el a következő esetet: »Egyetlen 9 éves unokámat vittem el a nyáron falura nyaralni. Szórakozásból gyakran kivettük a háznál levő szelíd tehenet a kert alatt fekvő rétre legeltetni. A lánccal végét a kis unokám szokta fogni. Egy alkalommal az én kezemben volt a lánccal vége, a kis fiú pedig néhány lépésnyire tőlünk a fűben csendesen játszott. A tehén hirtelen megvadulva a gyermek felé öklelt, de a lánccal visszarántottam. Az unokám ijedten futni kezdett. Én a láncot erősen fogtam, de a tehén velem együtt rohanni kezdett a gyermek után. Addig mégis vissza tudtam tartani az állatot, míg a gyermek időt nyert, hogy be tudjon bújni a szénásólba, mielőtt a tehén utólérte volna. Bár a karomat kifecamította a tehén és összetört kulcsosonttal s inszakkadással feküdtem a földön, úgyhogy kórházba kellett beszállítani, de mindez semmi, csakhogy a kis unokám megmenekült.« Így szólt a kedves nagymama.

Megértettem a nagyanyának az unokája iránti szeretetét. Ez eszembe juttatta a legnagyobb szeretetet és Azt, aki úgy szerette — nem a kedves unokát, hanem — a bűnös embert, engemet és tégedet, kedves testvérem, hogy a gyalázat keresztlán meghalt értünk, azért, hogy megszabadítson minket.

»Jézus Megváltóm, Hála és üdv neked, Neked, győzelmes, zengek dicséneket!...

Sz. G. d.t.

Keresztled.

Az ellenségnek mindig az a szándéka, hogy a keresztünket elvegye tőlünk. Mik vagyunk mi kereszt nélkül? Ami Jézus lett volna kereszt nélkül. Oh, ne add oda a keresztedet, hanem tartsd szorosan! Mert a keresztéről ismeri meg az Úr az Ő követőit. Ne is rövidítsd meg a keresztedet, mert evvel csak a dicsőségedet rövidíted meg. Ne is magad válaszd meg a keresztedet, hanem azt fogadd el, amit az Úr készített számodra. Ne is hordozd magad előtt a keresztedet mint valami hős, de ne is húzd magad után mint valami elcsüggedett, hanem hordozd türelmesen a válladon, hogy az Úr lássa a nagyobb részét s az emberek a legkisebbét. A kereszt szent — a mi keresztünk is.

S. Gy.

Ne fuss el a mennyei köszörűs munkája előtt, mert a szenvedések órái olyan órák, melyekben a gyémántnak újabb oldala csiszoltatik ki, hogy újabb ragyogó tükre legyen.

A nagyító üveg.

Clark misszionárius egy napon értesítést kapott, hogy egy tudós bráhmán fogja őt telkeresni s nyilvános vitára felszólítani. A meghatározott időben és helyen csakugyan megjelent a bráhmán s megindult a beszélgetés nagyszámú hallgatóság jelenlétében.

Sok kérdés és felelet hangzott el különösebb jelentőség nélkül. A bráhmán ravaszul először csak a védekezésre szorítkozott. Végül a misszionárius megünva a dolgot, nekiszegte a kérdést: »Tilos neked olyan ételt enned, amelyben állati élet van?« — »Természetesen.« — »Meggzedte-e már ezt a törvényt?« — »Soha!« — »Tudtodon kívül sem?« — »Teljes lehetetlenség.« — »Megesküdnél rá?« — »Azonnal!« — »Gránátalmát szoktál-e enni?« — »Naponta.« Clark élje tett egy gránátalmát. »Vágd ketté!« Most Clark misszionárius a gránátalmát nagyítóüveg alá helyezte. »Most nézd meg!« A bráhmán megnézte. De alighogy megnézte, valósággal visszarettent. A gyümölcs szinte élni látszott a benne nyüzsgő állatkáktól. Megdöbbenve vette a kezébe, megvizsgálta s újra az üveg alá tette. Majd megtapogatta, hogy nincs-e valami csalás a dologban. Végül nagyon kicsiny volt, amikor megszólalt: »Igazad van!« »Elismered tehát, hogyha tudatlanul is, de sokat vétkezel s áthágod vallásod törvényeit?« A megszégyenült hindu csöndesen lehajtotta a fejét.

»Megmutassam neked, hogy ehhez hasonló állatok minden csepp vízben találhatók?« »Nem! Csak egy kérésem volna: add nekem az üvegedet!« Clark hallgatott. A nagyítót előző nap vásárolta és semmi kilátása nem lehetett egy újabb beszerzésére. De mivel a hindu annyira

kérte, odaadta. A bráhmán diadalmasan körülnézett a hallgatók között, magasra emelte a nagyítót s azután teljes erejével a földhöz vágta, úgy, hogy az száz darabra törött. »Mit jelentsen ez?« — kiáltott Clark. »Ez azt jelenti« — válaszolt ünnepelesen a hindu, »hogy én boldog és büszke férfi voltam mostanáig. Ezáltal az üveg által elraboltad a békeségemet. Ezáltal kárhoztattál s most nyomorultan szállok a sírba.« Ezekkel a szavakkal elhagyta a szerencsétlen bráhmán a termet s hamarosan a várost is.

S te mit fogsz majd szólni, ha tengersok bűnöknek tudatára ébredsz? Menj Jézushoz! Nála bocsánat van. Vérért érted is ontotta. Az Őbenne való hit isteni békességre vezet, jólelkismerettel ajándékozik meg és megtölti szívedet tiszta, soha ki nem apadó örömmel.

Kiért halt meg Krisztus?

Hebich Sámuel, a megáldott misszionárius szíve olyan égő szeretettel volt telve Ura iránt, hogy minden alkalmat felhasználta a Róla való bizonyoságtételre. Egyik este nagy társasággal volt együtt. Mikor a beszélgetésben néhány percre szünet állt be, Hebich rögtön felhasználta ezt az alkalmat és feltette a kérdést: »Krisztus kiért halt meg?« A kérdésre különböző feleletek hangzottak el: »A bűnösökért.« »Minden emberért.«

A terem egyik sarkából félnék, szelíd hang hallatszott: »Érettem halt meg!« Ez a felelet úgy megérintette Isten szolgájának a szívét, hogy elővéve zsebkendőjét, a szemét törölgette és zokogva mondotta: »Igen, érettem, szegény bűnösért!«

A jelenlevőkre ez mély hatást gyakorolt. Isten Lelke megérintette a szíveket. A társas együttlétből bibliaóra lett.

Mindig a régi!

Kórházban beszélte el egy asszony, akit már harmadszor operáltak, hogy minden alkalommal elhatározta: Ha még egyszer meggyógyulok, mindent másként csinállok... Néhány hét múlva ugyanúgy folytatta.

Hányszor határozzák el az emberek: Holnaptól kezdve más életet élek. S maradj minden a régi. Egy édesanya beszélte el: »Számptalan új nekiindulás volt az életemben. Sajnos, nem sok eredménnyel. Mégis nagy csalódást okozott, amikor gyermekem, aki konfirmációja alkalmával fogadást tett, hogy Istennek tetsző életet él, fogadását nagyon hamar megszegte. Hát még egy ilyen megkapó élmény sem gyakorolhat nagyobb hatást az emberre?«

Csakugyan nem létezik valódi új kezdet?

Van új élet!

Ilyen új életről sokan tehetnének bizonyosságot. Nagynevű férfiak, csendes szolgáltató asszonyok. Ifjak és öregek. Közülük egy azt írta:

»Harminchét éven keresztül hit nélkül éltem. Amit az iskolában a hittanórán tanultunk, azt hamarosan elfelejtettem. S a háború, telve borzalmakkal, szenvedéssel, sem vitt közelebb az Istenhez. Az alkoholban kerestem vigasztalást, s már az öngyilkosság gondolata kísérgelt, amikor egy összejövettel mentem. Ott valami különös esoda történt velem: Krisztus új élettel ajándékozott meg. Soha nem ismert örömet éreztem. Egy barátom megkérdezte: »Megnýerted a főnyereményt?« Annál sokkal többet: Újjá lett bennem minden. A legdicsebb pedig, hogy Krisztus eszközeként használ.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Február 16. I. Tim. 1:12—20. Dán. 2: 1-13, 24-35. Nem minden álom isteni kijelentés, de Isten álom útján is adhat kijelentést. Dániel Istennek adja a dicsőséget azért, hogy a király álmát megtudta és megfejtette, mert ez valóban Istentől adatott néki. Jó látni Isten hűségét és Dániel alázatosságát.

Február 17. II. Móz. 33:17—23. Dán. 2:36—49. Erősebb és gyengébb földi birodalmak követik egymást, Istenországa azonban, mely nem e világból való, végül véget vet valamennyinek, míg maga örökké megáll. Vajha ez az igazság a minden idők királyait Isten előtti meghódolásra készítetné!

Február 18. Mt. 15:21—28. I. Thess. 4: 1—12. Lk. 10:17—20. I. Ján. 2:12—17. Dán. 3:1—18. Isten gyermekének király, törvény hiába parancsolja a bálványimádást. Isten gyermeke bizik Ura szabadító hatalmában és kész hitéért vértanúságot is elszenvetni. Csel. 5:29. Ha egyszer a parancs neked szól, kész vagy-e erre?

Február 19. Zs. 117—118. Dán. 3:19—30. Ime az Úr a tűz lángját is a kezében tartja. Kétszeres csoda, ha az Úr a hitelennel is megláttatja, hogy aki az Úrra hagyja dolgát, »Azt Ő csudaképpen megtartja Minden szomorú inségkor.« »Kemenében« ülünk Urunkért? Isten keze elér odáig!

Február 20. I. Tim. 2:1—15. Dán. 5:1—9. »Isten nem csúfoltatik meg.« Lehet Őt csúfolni, űvéit gyalázni, egyházát üldözni, szent akaratát erkölcselen léttel lábbal tiporni, de amikor megjelenik keze, hogy ítéletet írjon, akkor mindaz egyszeriben megcsúfoltatik. Aki csúffá akar lenni, az csúfolja Istent.

Február 21. I. Tim. 3:1—16. Dán. 5: 17—30. Jaj annak, aki a saját vagy mások életében Isten ítéletét látta, de aheylett hogy megalázkodott s Istent dicsőítette volna, felemelkedett Isten ellen, akinek pedig »kezében van az ő lelke! Csak ez lehet az ilyenek a vége: hijjával találtattál, értéked nincs, elvesztél!

Február 22. I. Tim. 4:1—16. Dán. 6: 1—19. Az irigység mindenáron elveszteni igyekszik az ellenfelet. Ha egyeses úton nem megy, görbe utat keres. Ha igazi okot nem talál, hamis okot kohol; a valást, a hitet használja fel eszközül. De a hit erősebb az irigységnél s megtart. Mt. 16:25b.

Február 23. I. Tim. 5:1—8. Dán. 6:20—29. Isten hűme az oroszlánok vermébe is elkíséri hűséges szolgáját s angyalával bezárhatja a fenevad száját. Valóban »Ő az élő Isten«, aki megtartja a hívőt. Azért zengje ajkunk: »Ha jön majd értem a ha-

lál, Hitem még akkor is megáll.« Viszont a veremását a verembe veti! Mk 4:24.

Február 24. Jer. 26:1—15. Dán. 7:1—12. A népek tengeréből felszálló négy állat négy világbirodalmat jelent: a babiloni, a perzsa-méd, a görög-macedón és a római birodalmat. Mindezeket — és minden idők világbirodalmait — az »öregkorú« vagyis az Úr csak ideig-óráig tartó élet után megdönti. Ítéletének tanúi és eszközei a szolgálataira álló angyalok. Menekvés nincsen.

Február 25. Lk. 11:14—28. Ef. 5:1—9. Lk. 9:51—56. I. Pét. 1:13—16. Dán. 7: 13—15. Míg a világbirodalmak nagyon jellemzően állati bestiaképeben jelennek meg, addig Istenországa az Emberiában, aki nem más, mint a Messiás (Mt. 26:64), jön el onnan felülről. Egykor nevére minden térd meg fog hajolni és minden nyelv kell hogy vallja: Jézus Krisztus Úr! (Filip. 2:10—11).

Február 26. Zs. 119:1—24. Dán. 7:16—28. Mi értelme van az Úr és az Ő szentjei elleni hadakozásnak? Milyen nevetséges az elbizakodottság, amely időt és törvényt meg akar változtatni s a maga szolgálatába állítani? Ugyis »minden hatalmasság néki (az Úrnak) szolgál és engedelmeskedik«. I. Kor. 15:24—28!

Február 27. I. Tim. 5:17—25. Dán. 9: 4—14. A hívő és kegyes életű helyet kér hitetlen és gonosz néptársai sorában, e közösségben s ennek nevében hallatja alázaatos bűnvallomását s várja az irgalmas Isten bocsánatát. Így cselekszik, aki valóban hisz, míg aki ezt csak mondja magáról, ítélkezni szokott. Melyik csoport-hoz tartozunk?

Február 28. I. Tim. 6:1—10. Dán. 9: 15—19. Az ima ereje abban rejlik, hogy nem a fohászkodó igazságára s érdemére, hanem kizárólag az Úr irgalmára támaszkodik. »Tennen magadért!« Az imádkozó személye s ügye eltűnik és az Úr neve, ügye, dicsősége késztesse az Urat cselekvésre. Ha nem így imádkozunk, imánk erőtlennül visszahullik.

Február 29. I. Tim. 6:11—27. Dán. 12. Az utolsó idöket elő nemzedékek nehéz idöket élnek. Antikrisztusi idöket. De »a könyvbe beírt nép«, Isten népe megszabadul örökéletre. Mikor lesz ez? Ezt tudni nem fontos és nem is adatott meg nekünk. »Felkelsz a te sorsodra a napoknak végén«. Csak úgy vigyázz sorsodra földi napjaidban, mintha még ma jönne a vég!

Március 1. I. Mózes 27:1—17. Mk 11: 1—10. Az Úr igényt tart mindenünkre, hogy ez az Ő királyi voltát láttassa meg. Semmi sem túlságosan kicsiny s lebecsült ahhoz, hogy lemondjon róla. Ime az Úr számaron vonul Jeruzsálembe királyi voltának kijelentésére! De az Igéje iránti engedelmség útján lesz a semmi és senki az Ő dicsőségének hordozó,ává.

Z. H.